

Arrest

**nr. 135 747 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2014 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANNEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum type D in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 11 juli 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.3. Verzoekster bood zich in het najaar van 2013 aan bij de burgerlijke stand van de gemeente Opwijk met het oog op een huwelijksaangifte met dhr. D.M.J.P.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kreeg op 19 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Opwijk trof op 10 september 2014 een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking, na negatief advies van de Procureur des Konings van het Parket van Halle-Vilvoorde.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 december 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

Naam: B.(...) H.(...) G.(...)

Voornaam: H.(...)

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de state die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan Bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werden op 20/08/2012 en 19/05/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging op 11.10.2011 ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 11.07.2012 met een bijlage 21 en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 20.08.2012. Haar F-kaart met nummer B119034558 werd tevens ook ingetrokken.

Op 24.03.2014 werd voor betrokkene een meldingsfiche voor een huwelijk met de heer D.(...) M.(...) J.(...)-P.(...) ingevuld. Het huwelijk werd echter geweigerd door de burgerlijke stand van de gemeente Opwijk op 10.09.2014, na negatief advies van het parket Halle-Vilvoorde dd 09.09.2014. Het feit dat betrokkene in België wou huwen met de heer D.(...) M.(...) J.(...)-P.(...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene tegen deze weigering beroep heeft aangetekend bij de familierechtbank veranderd niks in haar verblijfssituatie. Indien de familierechtbank zich positief uitlaat over het voorgenomen huwelijk, dan kan betrokkene nog steeds via een visum toelating vragen om zich te herenigen met haar vriend, de heer D.(...) M.(...) J.(...)-P.(...).

De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene kreeg op 19.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 20/08/2012 en 19/05/2014. Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. R.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de politie van Asse

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om uitspraak te doen over de vrijheidsberoving.

2.2. De bestreden beslissing houdt inderdaad een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.3. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.4. De verwerende partij werpt een tweede exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat bij een eventuele vernietiging van dit bevel opnieuw een bevel om het grondgebied zou moeten worden getroffen. Het beroep zou de verzoekende partij bijgevolg geen enkel nut kunnen opleveren. De verwerende partij werpt tevens op dat het om een herhaald bevel zou gaan aangezien aan de verzoekende partij reeds eerder, met name op 20 augustus 2012 en 19 mei 2014, bevelen werden betekend om het grondgebied te verlaten.

2.5. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij in haar eerste middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in haar tweede middel de schending van artikel 12 en 13 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het feit dat het *in casu* een herhaald bevel zou betreffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterste dringende noodzakelijkheid blijkt uit het feit dat verzoekster enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) ontving en anderzijds in de ‘imminentie’ van de uitvoering van de beslissing van de beslissing bijlage 13septies waarbij verzoekster wordt vastgehouden in het gesloten centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op uitwijzing.

Dit mede gelet op de motivering van de beslissing van artikel 13septies van verweerster: “Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van DVZ te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko”.

Er kan nog steeds worden verwezen naar de 3 principiesarresten van 2 maart 2005 waarin de Raad van State zich heeft uitgesproken over deze ‘uiterst dringende noodzakelijkheid’

Volgens de Raad is de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel voorhanden wanneer een concrete repatriëringsmaatregel – zoals in casu – gepland is. Verzoekster is namelijk opgesloten in een gesloten centrum met het oog op een nakende repatriëring, waardoor het verzoek dan ook voldoet aan de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dat in casu uitdrukkelijk is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende vereiste tot noodzakelijkheid”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 december 2014 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de verwijdering van de verzoekende partij is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist overigens de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt in haar eerste middel het volgende:

“De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt dat verzoekster niet in bezit is van een geldig visum, en geen gevolg heeft gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten waardoor zij bijgevolg het land dient te verlaten (betekening dd. 20/08/2012 en dd. 19/05/2014).

Het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (B.S. 19 augustus 1955, afgekort EVRM), heeft directe werking en kent aan

ieder individu een aantal rechten toe die afdwingbaar zijn en die ondermeer door de overheid in haar bestuurshandelingen en in al haar beslissingen moeten worden gerespecteerd.

In het bijzonder heeft op grond van artikel 8 EVRM verzoekster het recht op eerbiediging van haar privé en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan voor zover dit in de wet is voorzien én voor zover dit in het belang is van de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de openbare orde, het voorkomen van criminele feiten, de bescherming van de gezondheid of van goede zeden.

In casu kan deze grond gelden om verzoekster een verder verblijf te verlenen op het Belgisch grondgebied. De jongste jaren is zij maar zeer beperkt ten laste van de Belgische staat en werd zij opgevangen door vrienden en kennissen, die in haar onderhoud voorzien.

Verzoekster heeft recht op een gezinsleven en heeft zoals hogervermeld in het feitenrelaas ruim een jaar een relatie met haar vriend de heer D. M. J.-P. (...) (°(...)) met wie zij in het huwelijk wenst te treden.

Er dient te worden vastgesteld dat het tweede bevel dat verzoekster mocht ontvangen, er dan ook pas is gekomen, nadat zij een huwelijksaanvraag bij de betrokken gemeente had gericht.

Op 24 maart 2014 werd voor verzoekster een meldingsfiche voor een huwelijk met de heer D. m. (...) ingediend, doch het huwelijk werd echter geweigerd door de burgerlijke stand van de gemeente Opwijk op 10 september 2014, na negatief advies van het Openbaar Ministerie (Parket Halle-Vilvoorde) dd. 09/09/2014.

Verweerster meent ten onrechte dat het beroep dat verzoekster heeft ingesteld bij de Familierechtbank geen verandering aanbrengt in haar huidige verblijfssituatie, en is van oordeel dat indien de Familierechtbank zich positief zou uitlaten over het voorgenomen huwelijk, betrokkene dan nog steeds via een visum toelating kan vragen om zich te herenigen met haar vriend.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster beweert, is dit weldegelijk in strijd met het 'proportionaliteitsbeginsel' zoals voorzien bij artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven moet er een onderscheid worden gemaakt tussen het recht op een gezinsleven en het recht op een privé-leven. Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Er dient nauwlettend worden toegezien op de eerbiediging van artikel 8 EVRM en minstens moet worden vastgesteld dat de overheid de belangen van verzoekster op dit vlak voldoende heeft onderzocht en afgewogen.

R.v.St. nr. 80.572, 1 juni 1999; J.L.M.B. 2000 (samenvatting), 961.

"Het recht op eerbiediging van het privé en familiaal leven bekrachtigd door art. 8.1 E.V.R.M. kan uitdrukkelijk worden afgebakend door de contracterende Staten, binnen de grenzen vastgelegd door het tweede lid van hetzelfde artikel.

De Vreemdelingenwet is een politiewet die overeenstemt met de voorzieningen van de genoemde alinea. Hieruit volgt dat de toepassing van deze wet op zich niet een schending met zich meebrengt van art. 8 E.V.R.M., tenzij er zich individuele gevallen zouden voordoen waarbij de verwijdering van de betrokkene, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, effectief in strijd zou zijn met het genoemde art. 8. Wanneer hij ten gronde oordeelt over een aanvraag tot regularisatie van het verblijf moet de minister de elementen beoordelen van het privé en familiaal leven van de verzoeker die door hem worden ingeroepen in het licht van art. 8 E.V.R.M."

Dat verweerster dus beweert dat indien de Familierechtbank zich positief uitlaat over het voorgenomen huwelijk, verzoekster nog steeds via een visum toelating kan vragen om zich met haar partner te verenigen.

In die zin kan worden verwezen naar een uitspraak van de Correctionele Raadkamer bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 10/07/2012 (Notitienummer: 55.97.2063/12/7), waarbij in een quasi identieke situatie werd geoordeeld dat het feitelijk gezinsleven op die manier onmogelijk wordt gemaakt, zoals in casu.

Verzoekster een procedure in het buitenland (Marokko) opdringen is dan ook irrealistisch en ontzenuwt niet de vastgestelde miskennis van artikel 8 EVRM.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is."

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privé-leven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. Aangezien het recht wordt beschermd om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen, die deel uitmaken van iemands sociale identiteit, moet immers worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin migranten verblijven kunnen vallen onder de notie ‘privé-leven’ uit artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). De beoordeling of er sprake is van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is een feitenkwestie.

3.3.2.3. Waar de verzoekende partij van mening lijkt dat artikel 8 van het EVRM een grond zou kunnen vormen tot het verlenen van een verblijfsrecht in België, stipt de Raad aan dat uit artikel 8 EVRM aan de verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de door partners gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkelde privé- en gezinsleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging. (cf. RvS 20 juni 2008, nr. 2 923 (c); RvS 4 maart 2002, nr. 104 270;; EHRM, 28 november 1996, Ahmut t. Nederland; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland).

3.3.2.4. De verzoekende partij beweert in haar middel dat zij een gezinsleven onderhoudt met de heer D.M.J.P. met wie zij reeds ruim een jaar een relatie zou hebben en met wie zij in het huwelijk wenst te treden. De loutere beweringen van de verzoekende partij over haar gezinsleven volstaan echter niet om de realiteit van dit gezinsleven voldoende aannemelijk te maken.

3.3.2.5. Blijkens het administratief dossier weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Opwijk op 10 september 2014 de huwelijksvoltrekking wegens een mogelijk schijnhuwelijk, hetgeen een tegenindicatie vormt voor het bestaan van een duurzame levensgemeenschap.

3.3.2.6. De verzoekende partij brengt trouwens zelf geen enkel objectief element aan dat zou wijzen op een doorleefde partnerrelatie. Het enkele feit dat zij de jongste jaren slechts zeer beperkt ten laste van de Belgische staat was en beroep zou hebben ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waardoor zij, hypothetisch gezien, mogelijk ooit wel zou kunnen huwen, volstaat niet om een actueel en beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken.

Ook met betrekking tot haar beweerde privé-leven in België blijft de verzoekende partij in gebreke om een tastbaar begin van bewijs voor te leggen van een eventuele duurzame lokale verankering in België. De verzoekende partij kwam een drietal jaar geleden toe in België, maar kan zich bezwaarlijk beroepen op een langdurig rechtmatig verblijf. Aan het verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging met haar voormalige echtgenoot, werd immers reeds op 11 juli 2012 een einde gesteld. Noch uit het administratief dossier noch bij onderhavig verzoekschrift blijken elementen die wijzen op een beschermenswaardig privé-leven op Belgisch grondgebied. De verwijzing naar een vonnis van de Correctionele Rechtbank in Dendermonde, waarvan de inhoud niet wordt meegedeeld, is in onderhavige procedure weinig dienstig aangezien aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

3.3.2.7. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende

partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een privé- en/of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de het recht op huwen en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit de artikelen 12 en 13 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij formuleert haar grieven als volgt:

“Op 24 mei 2014 richtte verzoekster een huwelijksaanvraag bij de gemeente Opwijk, samen met haar hogervermelde partner, de heer D. M. J.-P. (...).

Hierop volgde een huwelijksweigering van de burgerlijke stand van de gemeente Opwijk dd. 10/09/2014. Verzoekster en haar partner gingen hiertegen in beroep, en op 20 oktober 2014 werd een verzoekschrift op tegenspraak neergelegd bij de griffie van de Familierechtbank bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, tegen deze weigeringsbeslissing (artikel 167, laatste lid B.W. iuncto 1253ter/4, §2, °6 Ger. W.) Deze zaak werd op de inleidingszitting van 8 december 2012 uitgesteld, ten einde partijen de mogelijkheid te geven om hierover nader te concluderen.

Thans staat de zaak dus voor pleidooien (20/04/2015), en ligt er nog geen definitieve beslissing voor. Door verweerster wordt ook niet betwist dat er tegen deze weigering beroep werd ingesteld bij de bevoegde Familierechtbank, integendeel, erkent zij zelf in haar beslissing, dat de procedure thans nog hangende is...

Verzoekster heeft het recht om in België te blijven, tijdens een procedure waarvan zijzelf het voorwerp uitmaakt, in afwachting van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing.

Artikel 16 van de UVRM, artikel 12 van het EVRM evenals artikel 23 van het IVBP, garandeert bovendien aan elke burger in principe het recht om in het huwelijk te treden.

Door verzoekster uit te wijzen, wordt dan ook flagrant afbreuk gedaan aan verzoekster haar recht om te huwen, en het rechtsmiddel van verzoekster om tegen de weigeringsbeslissing in beroep te gaan, minstens dus de procedure regelmatig te kunnen voltooien, in afwachting van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing.

Voor verzoekster is het dan ook kennelijk onredelijk om te gaan stellen dat de zij een visum kan aanvragen, terwijl haar een inreisverbod van twee jaar werd betekend.

Gelet op de opgelegde voorwaarden van de Vreemdelingenwet, kan een aanvraag in toepassing van gezinshereniging of een aanvraag tot het verkrijgen van een visum, in de regel niet worden ingewilligd wanneer de aanvrager onder een geldend inreisverbod valt.

De beslissing van verweerster maakt dan ook in alle omstandigheden een schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is bijgevolg eveneens ernstig.”

3.3.2.9. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.10. Artikel 12 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De Raad stipt aan dat de beslissing waarbij de huwelijksvoltrekking werd geweigerd niet het voorwerp is van onderhavige vordering. De thans bestreden beslissing houdt weliswaar een verwijderingsmaatregel in, maar laat het recht op huwen van de verzoekende partij onverkort. Het recht om in het huwelijk te treden stelt haar niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten (RvS, 20 december 2006, nr. 166 189). De vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt, wordt overigens niet betwist noch weerlegd. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en

vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485). Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen wordt enkel een legitiem huwelijk verdragsrechtelijk beschermd en niet het huwelijk dat - tot nader order - als een schijnhuwelijk dient te worden beschouwd.

3.3.2.11. Het gegeven dat de verzoekende partij een beroep heeft ingesteld bij de familierechtbank te Brussel tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. De verzoekende partij maakt namelijk niet aannemelijk dat zij zich bij deze procedure bij de familierechtbank niet kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman waarvan mag worden verwacht dat hij bij machte is haar belangen naar behoren te verdedigen. De loutere verwijdering van het grondgebied belet niet dat de verzoekende partij over een effectief rechtsmiddel beschikt in haar burgerrechtelijke procedure. Voor zover de verzoekende partij zich beklagt over het feit dat zij het voorwerp is van een inreisverbod van 2 jaar waardoor zij geen visum zal kunnen bekomen, merkt de Raad op dat deze kritiek niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing en dat zij abstractie maakt van de specifieke rechtsmiddelen die de wet hiervoor heeft voorzien.

3.3.2.12. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS 14 oktober 2002, nr. 111 462). De verzoekende partij is er niet in geslaagd een schending van de artikelen 8 en/of 12 van het EVRM aannemelijk te maken, zodat niet dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

3.3.2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 12 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing zou aan verzoekster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster verblijft sedert enkele jaren in België en wordt op deze wijze alle kansen ontnomen om hier verder een bestendig verblijf uit te bouwen.

De jongste jaren is verzoekster maar zeer beperkt ten laste van de Belgische staat en werd zij opgevangen door vrienden en kennissen, die in haar onderhoud voorzien.

Bovendien is het zo dat ingeval van regularisatie, verzoekster alle kansen zou krijgen die zij zeker wenst te benutten. Zo legt verzoekster het bewijs voor dat zij aan de slag kan in een strijkwinkel te Lebbeke.

Verzoekster haar centrum van belangen ligt hier in België.

Door deze beslissing is verzoekster in de onmogelijkheid om verder te procederen.

Er is namelijk een beroep hangende voor de Familierechtbank te Brussel (zie infra), procedure in Raadkamer, alwaar men door deze beslissing van verweerster uit te voeren, aan verzoekster de mogelijkheid ontnemt om persoonlijk voor de Rechtbank haar rechten te vrijwaren en verdedigen.

Op deze wijze wordt verzoekster de kans ontnomen op een mogelijkheid tot het afsluiten van een huwelijk, alsook tot een mogelijkheid op geregulariseerd verblijf.

Minstens blijkt hieruit de intentie van verzoekster en het feit dat zij zich hiertoe aan het organiseren was.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De verzoekende partij koppelt haar nadeel aan de kansen die haar zouden worden ontnomen om hier verder een bestendig verblijf uit te bouwen in geval van regularisatie. De Raad merkt op dat dit nadeel veeleer hypothetisch is (cf. RvS 23 juni 2011, nr. 214 054), waardoor het niet kan worden aanvaard. Het bewijs van toekomstige tewerkstelling ligt niet voor, zodat het ingeroepen nadeel geenszins concreet aannemelijk werd gemaakt. Ook de affirmatie van de verzoekende partij dat het centrum van haar belangen in België ligt, wordt niet met concrete gegevens onderbouwd. Zoals hierboven reeds uiteengezet, ontnemt de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins de mogelijkheid om te procederen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand met betrekking tot haar huwelijk. Er is te dezen geen sprake van een evident nadeel zoals bedoeld in punt 3.4.1.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies) werd geen ernstig middel aangevoerd en ontbrak een voldoende bewezen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN